

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci žalobce: **CZECH PRODUCTS, s. r. o.**, se sídlem Kladno, Josefa Hory 1448, proti žalovanému **Ústavnímu soudu**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. Spr ÚS 362/15,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ústavní soud usnesením ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 3128/13, odmítl ústavní stížnost žalobce proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 3. 2012, č. j. 13 Cm 581/2009-358, a Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2012, č. j. 2 Cmo

166/2012-429, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 23 Cdo 3676/2012-480. Podáním ze dne 20. 5. 2015 (doplňujícím k podání ze dne 12. 5. 2015) žalobce dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, požádal o informace týkající se zejména tzv. lustrace napadlých věcí, pod bodem 4. pak požadoval uvedení jména asistenta, který připravoval podklady k usnesení ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 3128/13, seznam veškeré jeho práce v souvislosti s dotčenou věcí, sdělení, zda soudcům připravoval výtah z judikatury Nejvyššího soudu, zaslání tohoto výtahu, byl-li vypracován, a odůvodnění, proč tento asistent soudcům nepředložil k rozhodnutí celý spis. K důvodům žádosti žalobce uvedl, že obecné soudy při rozhodování jeho věci nerespektovaly judikaturu Nejvyššího soudu a toto nerespektování ani neodůvodnily, čímž porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces. Ústavní stížnost však byla odmítnuta, přičemž odůvodnění usnesení je nesprávné. Ústavní soudci jsou erudovaní a zkušení, fatální chyby tedy nemohli učinit oni. Je tedy nutno se domnívat, že jim byly dotčeným asistentem k rozhodnutí předloženy nesprávné a zavádějící podklady, čímž byli uvedeni v omyl.

[2] Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2015, sp. zn. SPR. ÚS 362/15, generální sekretář Ústavního soudu předmětnou žádost o informace ze dne 20. 5. 2015 zčásti odmítl. V odůvodnění konstatoval, že pod bodem 1. se o žádost o informaci fakticky nejednalo, k bodům 2. a 3. žádosti povinný subjekt požadovanou informaci poskytl. Informace požadované pod bodem 4. žádosti však nebylo možné poskytnout, protože se na ně vztahuje výlučka z informační povinnosti, a to konkrétně dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Jedná se totiž o informace týkající se rozhodovací činnosti soudu.

[3] Proti rozhodnutí generálního sekretáře Ústavního soudu žalobce brojil odvoláním. Předseda Ústavního soudu však rozhodnutím ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. Spr ÚS 362/15, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že práva na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat jen v mezích prováděcích zákonů. Nesouhlas žalobce s usnesením Ústavního soudu o ústavní stížnosti není řešitelný formou podání žádosti o poskytnutí informace. Zákonná výlučka pro poskytnutí informace byla uplatněna správně.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že o jeho ústavní stížnosti rozhodl Ústavní soud ve velmi krátkém čase (po 19 dnech od podání) a bez vyžádání si spisu. V odůvodnění usnesení pak byl ignorován skutečný předmět ústavní stížnosti. Žalobce se posléze dotazoval předsedy Ústavního soudu na oběh úředních dokladů u Ústavního soudu a poukazoval na možnou chybu v něm. Ptal se též na jméno konkrétního asistenta a plnění jeho povinností, protože pochybení Ústavního soudu mohlo být způsobeno pouze tím, že soudcům nebyla předložena originální ústavní stížnost, nebo tím, že jim asistent předal nesprávné a zavádějící podklady. Varianta, že by hned tři soudci o ústavní stížnosti rozhodli, aniž by ji četli, popř. ji četli nedbale, je zcela jistě nemožná. Žalobce tedy nepožadoval informace týkající se rozhodovací činnosti Ústavního soudu, podkladů nebo podání založených ve spisu. Požadované informace nekolidovaly se zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, zákonem o svobodném přístupu k informacím, ani s doktrínou, a měly tak být poskytnuty.

[5] Žalobce bude ve svých sporech podávat další žaloby a případně též Ústavní stížnosti. Zároveň se chce vyhnout stejné situaci, která degradovala postavení Ústavního soudu v hierarchii soudní moci. Podáním ze dne 28. 7. 2015 proto požádal předsedu Ústavního soudu o přijetí takových organizačních opatření, která by zabránila chybám v postupu asistentů soudců nebo tomu, že soudce zpravodaj obdrží namísto originálu ústavní stížnosti pouze její podvrh či plagiát.

[6] Žalobce tedy chtěl být zpraven o tom, na jakém místě v organizaci oběhu úředních dokladů se u Ústavního soudu stala chyba. Odpověď na svůj dotaz ovšem nedostal. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Ústavního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Ve vyjádření k žalobě žalovaný po stručné rekapitulaci skutkových okolností zejména uvedl, že právo na informace není absolutní a lze se jej domáhat pouze v mezích zákonů. Legitimním důvodem omezení tohoto práva je veřejný zájem na nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Z toho pak vyplývá, že se ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytují informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou soudních rozhodnutí. Na požadované, avšak neposkytnuté informace se tato výluka vztahuje.

[8] Omezení žalobcova práva na informace plyne též ze specifického postavení asistenta soudce Ústavního soudu. Rozhodovací pravomoc asistentům svěřována není, činí pouze některé odborné úkony související s projednáváním věcí. Samo rozhodnutí ve věci včetně kvality jeho odůvodnění je odpovědností soudce, nikoli asistenta. Je-li smyslem a účelem práva na informace veřejná kontrola výkonu státní (tedy i soudní) moci, je protismyslné, aby se žalobce domáhal jména konkrétního asistenta, když za kvalitu rozhodnutí nese odpovědnost soudce, jehož jméno je známo.

[9] Veškeré procesní úkony činí toliko soudce zpravodaj. Pokud se asistent podílí na přípravě rozhodnutí Ústavního soudu, není tato skutečnost formálně zaznamenávána. Soudce nese odpovědnost za konečné rozhodnutí, jež je nežádoucí výsledkem kolektivní práce několika asistentů či soudců. Jejich konkrétní podíl na tom, jak se projevil v konečném rozhodnutí, ani nelze stanovit. Jména asistentů jsou ni méně dostupná na internetových stránkách žalovaného. Poskytnout jméno konkrétního asistenta a podklady, jež měl v žalobcově věci připravit, ovšem nelze. Legitimní zájem na nezávislém soudním rozhodování by měl v daném případě převážet nad právem žalobce na informace. Nesouhlas žalobce s obsahem usnesení Ústavního soudu nelze řešit cestou jím podané žádosti o poskytnutí informací.

[10] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobce

[11] V podání ze dne 30. 11. 2015 označeném jako *Doložení důkazů* žalobce konstatoval, že u Ústavního soudu se zřejmě nejedná o výjimečný jev, ale pravděpodobně o rutinní postup

některého ze zaměstnanců. Ústavní soud se ani ve věci vedené jím pod sp. zn. III. ÚS 1972/15 nevypořádal se skutečným obsahem žalobcovy ústavní stížnosti (k rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 28 Cm 137/2007) a zabýval se jinými, žalobci neznámými a tedy podvrženými písemnostmi. Existuje tudíž možnost, že originály ústavních stížností jsou zaměňovány i v dalších sporech, pročez by měl předseda Ústavního soudu zjednat nápravu.

[12] V podání ze dne 5. 12. 2015 označeném jako *Doložení důkazů* žalobce poukázal na dopis ze dne 4. 12. 2015, který zaslal předsedovi Ústavního soudu.

[13] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 7. 12. 2015 žalobce zopakoval, že jím napadená situace se zopakovala též ve věci vedené Ústavním soudem pod sp. zn. III. ÚS 1972/15. Situace je nesmírně vážná. Stane-li se stejná věc dvakrát, už se nejedná o omyl. Vedení Ústavního soudu hrubě podcenilo vážnost situace a má snahu vše bagatelizovat. V daném případě nejde jen o spor o informace, ale zejména o povinnost odpovědných přijmout opatření k zabránění závadného jednání. Vést o sporných rozhodnutích veřejnou diskusi přitom nemá cenu, jsou-li založena na plagiátech. Předseda Ústavního soudu by měl být vyzván k prošetření věci a poskytnutí požadovaných informací.

[14] S podáním ze dne 30. 12. 2015 označeným jako *Doložení důkazů* žalobce doložil do spisu korespondenci s žalovaným týkající se věci vedené Ústavním soudem pod sp. zn. III. ÚS 1972/15. Dodal, že z této korespondence je patrné, že žalovaný celou záležitost zlehčuje, přestože existuje velmi reálná možnost podvodů s výsledky ústavních stížností. Jednotlivé ústavní stížnosti a následná usnesení Ústavního soudu nemají dostatečnou návaznost. K nápravě stavu je nutné, aby žalobce obdržel požadované informace.

[15] V podání ze dne 11. 2. 2016 označeném jako *Doplnění důkazů* žalobce popsal postup žalovaného ohledně poskytování informací týkajících se věci projednávané Ústavním soudem pod sp. zn. III. ÚS 1972/15, ale poukázal též na svoji žádost o informace ze dne 5. 2. 2016 týkající se věci projednávané Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 3128/13. V této souvislosti žalobce zdůraznil přípis předsedy Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2016, sp. zn. SPR. ÚS 362/15, jímž opět nebylo vyhověno žádosti o sdělení jména konkrétního asistenta, který nakládal se spisem, a jímž byl žalobce zároveň odkázán na internetové stránky Ústavního soudu, na nichž lze nalézt též seznam asistentů soudkyně zpravodajky JUDr. Kateřiny Šimáčkové, pracovníků rejstříků jednotlivých senátů a vedoucích kanceláří soudců, tedy osob, které se spisem mohly nakládat a skutečně nakládaly.

[16] Zdejší soud usnesením ze dne 15. 9. 2016 (č. l. 103) vyzval žalobce k jednoznačnému určení obsahu tohoto podání. Přípisem ze dne 29. 9. 2016 žalobce sdělil, že podání ze dne 11. 2. 2016 formuloval a do spisu založil pouze jako další důkaz k probíhajícímu sporu.

[17] S podáním ze dne 10. 3. 2016 označeným jako *Doložení důkazů* žalobce doložil do spisu ústavní stížnost (k rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 13 Cm 1792/2009) a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2292/15. Uvedl, že Ústavní soud ani v tomto případě neposuzoval originál žalobcovy ústavní stížnosti a zabýval se jinými, žalobci neznámými a tedy podvrženými písemnostmi. Existuje tudíž možnost, že originály ústavních stížností jsou zaměňovány i v dalších sporech. S podáním ze

dne 12. 3. 2016 pak žalobce zdejšímu soudu doložil přípis ze dne 10. 3. 2016, který v uvedených souvislostech adresoval předsedovi Ústavního soudu.

[18] S podáním ze dne 5. 4. 2016 označeným jako *Doložení důkazů* žalobce doložil do spisu přípis generálního sekretáře Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2016, sp. zn. SPR. ÚS 254/16, sepsaný v reakci na podání žalobce ze dne 10. 3. 2016 a týkající se usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2292/15, a dále následné podání žalobce ze dne 5. 4. 2016 adresované předsedovi Ústavního soudu.

[19] V podání ze dne 19. 4. 2016 označeném jako „*Doložení důkazů*“ a „*Rozšíření žaloby*“ žalobce uvedl, že do spisu založil již tři usnesení Ústavního soudu, z jejichž odůvodnění je zjevné, že nemají žádnou návaznost na obsah originálů žalobcových ústavních stížností. Ústavní soud tedy opakovaně rozhodoval o jiných skutečnostech, než které byly předmětem původního sporu. Protože ústavní soudci by takto nepostupovali vědomě a cíleně, neexistuje jiná možnost, než že jim k rozhodnutí nebyly předloženy originály ústavních stížností, nýbrž pouze jejich plagiáty. Věc je nutno důkladně prověřit a zejména zjednat nápravu. Naopak ji nelze zlehčovat odkazem na seznam osob, které se spisy přišly do styku, navíc zúžený na zaměstnance kanceláře soudce zpravodaje.

[20] Pod bodem IV. tohoto podání pak žalobce navrhl, aby soud zrušil i rozhodnutí předsedy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2016, sp. zn. Spr ÚS 254/16, ohledně žalobcovy žádosti o informace týkající se věci projednávané Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 2292/15. Jak vyplývá z doložené kopie, označeným rozhodnutím předseda Ústavního soudu potvrdil postup žalovaného coby povinného subjektu a částečně pak coby nadřízený orgán převzal věc k vyřízení. Tuto část rozšířené žaloby soud usnesením ze dne 19. 10. 2016, č. j. 29 A 133/2015-109, vyloučil k samostatnému projednání (je vedena pod sp. zn. 29 A 200/2016).

V. Posouzení věci soudem

[21] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Ústavního soudu, jakož i předcházející rozhodnutí generálního sekretáře Ústavního soudu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[22] Ústavní soud je orgánem veřejné moci, je součástí moci soudní (hlava čtvrtá Ústavy). Současně však Ústavní soud není součástí soustavy obecných soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), nýbrž je dle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti. V zásadě již z tohoto obecného vymezení lze dovodit, že úkony (tedy zejména rozhodnutí) Ústavního soudu učiněné v rámci jeho soudní pravomoci nepodléhají na vnitrostátní úrovni přezkumu jiného orgánu veřejné moci. Jak k tomu Ústavní soud výstižně uvedl např. v nálezu ze dne 19. 9. 2013, sp. zn. II. ÚS 179/13 [N 166/70 SbNU 545] (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), „*dle zákona o Ústavním soudu nemůže vydané rozhodnutí Ústavního soudu přezkoumávat dokonce ani samotný Ústavní soud; jeho rozhodnutí jsou na vnitrostátní úrovni konečná a mohou být zpochybněna toliko v řízení před Evropským soudem pro lidská práva, ovšem bez možnosti přímé kasace ze strany tohoto mezinárodního soudu.*“

[23] Na druhou stranu ovšem nelze pominout, že vedle svého zcela ojedinělého postavení je Ústavní soud v určitých oblastech pouze jedním ze státních orgánů. V agendách, v nichž Ústavní soud nevykonává svou soudní pravomoc, již jeho jednání přezkumu jiných orgánů, tedy zejména obecných soudů, může podléhat. Lze si tak představit např. otázky pracovněprávní, v nichž Ústavní soud jakožto zaměstnavatel nepochybně vystupuje coby organizační složka státu. Ústavní soud však může být i v postavení správního orgánu, to kupříkladu při poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Rozhoduje-li Ústavní soud v pozici správního orgánu, pak jeho postup nepochybně podléhá přezkumu správních soudů.

[24] Právě problematika poskytování informací Ústavním soudem je předmětem sporu v nyní souzené věci. Shora uvedené poznámky přitom zdejší soud neučinil bezúčelně, neboť považoval za nezbytné jasně deklarovat meze soudního přezkumu postupu Ústavního soudu. Nebylo totiž možné si nepovšimnout, že žalobcova argumentace uplatněná nejen v korespondenci s žalovaným, ale též v žalobě a jejích doplněních, zřetelně naznačuje nesprávnost či nezákonnost usnesení Ústavního soudu vydaných v řízeních o ústavních stížnostech žalobce. Tímto směrem se ovšem úvahy obecného soudu ze shora uvedených důvodů ubírat nemohou. Zdejší soud je oprávněn zabývat se striktně toliko postupem žalovaného coby povinného subjektu při vyřizování žalobcovy žádosti o informace. Zde je navíc vázán § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z tohoto důvodu soud nemohl přihlížet k okolnostem, které nastaly po vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí předsedy Ústavního soudu, a neprovedl jako důkazy žalobcem navrhané listiny (jeho přípisy a reakce žalovaného), jež se navíc týkaly řízení o jiných ústavních stížnostech žalobce.

[25] Jak plyne již z výše uvedeného (viz část I. tohoto rozsudku), v nyní projednávané věci žalobce podáním ze dne 20. 5. 2015 (obsahově navazujícím na podání ze dne 12. 5. 2015, jímž se po žalovaném domáhal sdělení informací zejména ohledně obsahu spisové evidence Ústavního soudu) požádal žalovaného dle zákona o svobodném přístupu k informacím o informace týkající se zejména tzv. lustrace napadlých věcí, pod bodem 4. podání pak požadoval:

„jméno asistenta, který připravoval podklady k rozhodnutí I. ÚS 3128/13 z 12. 11. 2013

- *žádám zaslat seznam veškeré jeho práce v souvislosti s tímto sporem*
- *žádám především sdělení, zda ústavním soudcům připravoval výtah z judikátů Nejvyššího soudu [...]*
- *pokud tak učinil, žádám o zaslání tohoto výtahu*
- *odůvodnění, proč ústavním soudcům nepředložil k rozhodnutí celý spis“.*

[26] K důvodům žádosti žalobce poukázal na nesprávnost citovaného usnesení Ústavního soudu, jímž byla odmítnuta jeho ústavní stížnost. Dodal, že soudci museli být uvedeni v omyl asistentem, který jim předložil nesprávné a zavádějící podklady.

[27] Správní orgány žalobci informace požadované pod bodem 4. podání ze dne 20. 5. 2015 neposkytly s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[28] Podle tohoto ustanovení povinné subjekty neposkytnou informace *o rozhodovací činnosti soudů*, s výjimkou rozsudků. Ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena.

[29] Právo na informace je ústavně zaručené právo garantované čl. 17 Listiny, jež lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Jakkoli se tedy musí šetřit smysl a účel základních práv a je tudíž třeba vykládat každé možné omezení poskytování informací restriktivním způsobem, není právo na informace bezbřehé a je nutně omezeno chráněnými zájmy dle čl. 17 odst. 4 Listiny, ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami (čl. 10 Listiny), jakož i dalšími pravidly pro možná omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[30] Tak je tomu i v případě aplikace § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Smyslem tohoto omezení práva na informace je chránit nezávislost a nestrannost soudní moci. Soudy jsou zvláštními orgány státu, jejichž ústavně garantovanou vlastností má být též jejich nezávislost a nestrannost, a to ve vztahu ke konkrétním osobám, ale též veřejnému mínění a zejména pak vůči státu samotnému. Jen dostatečnou ochranou jejich nezávislosti a nestrannosti může být garantována ochrana občanů před riziky autoritativního režimu nebo třeba před vmanévrováním soudu do účasti na veřejném lynči. Za tím účelem je tedy právo veřejnosti na přístup k informacím z činnosti soudů v konkrétních případech omezeno. Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.

[31] V nyní projednávané věci je nutno v první řadě konstatovat, že mezi stranami není sporu o tom, že by žalovaný nebyl soudem. Byla-li tedy po něm požadována informace o jeho činnosti, nutno dospět k závěru, že uvedená norma se na něj osobně vztahovala.

[32] Pokud pak jde o její věcnou působnost, lze shledat, že žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho *rozhodovací činnosti*. Tak tomu v daném případě bylo.

[33] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008-75, publ. pod č. 1880/2009 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz; tento rozsudek byl sice posléze zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09 [N 103/57 SbNU 335], níže citovaná pasáž však nebyla zrušovacími důvody dotčena) je za rozhodovací činnost soudů ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím „*třeba považovat nejen postup soudů v řízení a jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení, ale i vlastní rozhodování soudů, resp. rozhodnutí ve věci samé*“. Z uvedeného plyne, že

z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.

[34] Ve vztahu k nyní projednávané věci je zřejmé, že „*příprava podkladů k rozhodnutí*“ zcela nepochybně spadá pod výše uvedenou definici rozhodovací činnosti. V relaci k obsahu pracovní činnosti asistenta soudce si pak pod *přípravou podkladů k rozhodnutí* lze představit celou škálu různých jednání počínaje samotnými procesními úkony ve smyslu § 42 odst. 3, 4 ve spojení s § 41 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, přes přípravu podkladů k rozhodnutí v užším smyslu (shrnutí skutkových či právních okolností věci, rešerše relevantních právních názorů plynoucích z judikatury, literatury či jiných informačních zdrojů, nástin řešení sporných otázek), až po vypracování konceptu rozhodnutí.

[35] Je-li pak rozhodovací činností soudu příprava podkladů k rozhodnutí, je součástí této podmnožiny rozhodovací činnosti též její stránka personální, tedy otázka, kdo konkrétně (který z asistentů, či soudce) a případně v jakém rozsahu jednotlivé kroky učinil. Žalovaný tak nebyl povinen žádosti žalobce o informace v předmětném rozsahu vyhovět. Odepření těchto informací není v rozporu s ústavním rozměrem práva na informace a nepředstavuje nepřípustně extenzivní interpretaci citovaného omezujícího ustanovení. Ostatně žalobce ani neuvedl ničeho, co by relevantním způsobem převážilo shora uvedené důvody jeho zakotvení v právním řádu, jakož i jeho použití v daném případě. V této souvislosti lze dále uvést, že z hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost soudních rozhodnutí. Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu. Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projednávající a rozhodující danou věc. I z hlediska účastníků řízení je v tomto ohledu v zásadě bez právního významu, zda a jakým způsobem se na této rozhodovací činnosti podílí též jiné příslušné osoby (např. asistenti soudců). Ostatně informace o složení jednotlivých soudních oddělení Ústavního soudu, a tedy i o asistentech jednotlivých ústavních soudců, jsou veřejně dostupné na webových stránkách žalovaného. Účastníkům řízení, jímž byl i žalobce, pak náleží právo na nahlížení do spisu (§ 32 zákona o Ústavním soudu).

VI. Závěr a náklady řízení

[36] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[38] Předmětem soudního řízení byla problematika poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Právo na informace má poměrně specifickou povahu, a to zejména vzhledem k tomu, že jednou ze základních charakteristik jakékoli „informace“ je její zastarávání. Požadavek na aktuálnost informací se pak odráží též v právní úpravě – viz krátké lhůty na vyřízení žádostí o informace, či výjimečné výrokové modality uplatnitelné vůči povinným subjektům správními soudy (§ 16 zákona o svobodném přístupu k informacím). Z uvedeného je zřejmé, že i soudní ochrana práva na informace by ve většině případů měla být poskytována pokud možno v reálném čase. Vzhledem k obsahu uplatněných žalobních bodů měl soud za to, že tomu tak bylo i v nyní souzené věci. Proto za jediné rozumné řešení považoval rozhodnout o žalobě přednostně, pročez tak učinil, jak připouští § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. prosince 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu